

Arrest

nr. 272 233 van 3 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die worden vertegenwoordigd door hun ouders X en X en die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2021 tot weigering van de afgifte van visa lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. JASPAERT, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2021 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte aan verzoekers van visa lang verblijf met het oog op gezinshereniging met hun vader, erkend vluchteling in België. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen [R.] °X en [P.] °X teneinde hun vermoedelijke vader [T.S.W.] in België te vervoegen.

Overwegende dat een voorgaande aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering wegens het voorleggen van frauduleuze documenten.

Overwegende dat de huidige visumaanvragen worden ingediend op grond van een elektronische identiteitskaart afgeleverd op 24/11/2020.

Dat deze documenten geen enkele vermelding maken van de verwantschap.

Dat volgens de informatie die de familie doorgeeft er eenvoudigweg een fout was in de vertaling van de eerder voorgelegde tazkira. Echter vermeldt de voorgaande weigering duidelijk dat de ORIGINELE tazkira van het kind [P.] stelt dat deze 13 jaar was in 2015. Ook al was de vertaling ook niet correct, de originele tazkira vermeldde zelf een andere leeftijdsbepaling dan deze vermeld op het paspoort!!

Toch vermeldt de huidige elektronische tazkira 18/03/2005 als geboortedatum daar waar in de oorspronkelijke en originele papieren tazkira duidelijk sprake was van een andere leeftijdsbepaling. Op geen enkele wijze wordt aangetoond dat de rechtzetting van deze datum conform de geldende wetgeving gebeurde. Het dossier maakt nergens gewag van enige aanpassing van de originele tazkira zodat niet anders dan gesteld kan worden dan dat de aanpassing niet rechtsgeldig gebeurde.

De bewering van de advocaat dat de identiteitskaarten nu elektronisch zijn en er dus geen fraude meer mogelijk is, klopt evenmin, daar de identiteitskaarten nog steeds worden afgeleverd op grond van mondelinge verklaringen en er dus om het even welke geboortedatum kan genoteerd worden op dit document. Het is niet omdat het document authentiek is dat de inhoud dit ook is.

Bovendien blijven er discrepanties bestaan tussen de eerder voorgelegde papieren tazkira's en de huidige documenten en wordt er geen enkel bewijs aangeleverd dat de voorgaande documenten het voorwerp zouden hebben uitgemaakt van een officiële annulatie door de Afghaanse autoriteiten. Er worden eenvoudigweg nieuwe en andere documenten voorgelegd.

Dat de paspoorten echter nog steeds dezelfde zijn als in de voorgaande aanvraag en dus opgesteld op grond van de papieren - en dubieuze - tazkira's die in de voorgaande aanvraag werden voorgelegd.

Bovendien levert de nieuwe visumaanvraag geen enkel antwoord op de motieven uit de eerdere weigeringsbeslissing zodat de elementen daarin vervat nog steeds gelden, en blijft het feit bestaan dat betrokkenen er ouder uitzien dan hun opgegeven leeftijden, zodat hun identiteit in geen geval kan worden bevestigd.

Een DNA-test brengt in dergelijke gevallen geen soelaas, aangezien deze op geen enkele wijze de leeftijd noch de identiteit van betrokkenen kunnen vaststellen, enkel een familieband. Echter is de leeftijdsbepaling een cruciaal element in de behandeling van een visumaanvraag op grond van artikel 10.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoekers vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 3 en 8 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting verstrekken zij de volgende toelichting bij hun middel:

"Het recht op gezinshereniging, zoals vervat in artikel 10 Vw., is een fundamenteel recht, waarop elke afwijking beperkend moet worden geïnterpreteerd.

In de bestreden beslissing weigert de Dienst Vreemdelingenzaken echter een visum gezinshereniging af te leveren aan de kinderen [P.] en [R.] om hun vader, dewelke erkend vluchteling is, in BELGIË te vervoegen gezien er geen geloof wordt gehecht aan de minderjarigheid van de kinderen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat de originele papieren Tazkira van het kind [P.] die in het kader van de eerste aanvraag gezinshereniging werd voorgelegd, vermeldt dat het kind [P.] 13 jaar was in 2015. Dit zou inhouden dat [P.] op vandaag, zes jaar later, 19 jaar oud is.

Dit klopt echter niet en de officiële Afghaanse paspoorten van de kinderen vermelden wel degelijk hun correcte geboortedata, met name:

- [R.T.], geboren te [...] op 24.03.2004 (stuk 5);

- [P.T.], geboren te [...] op 18.03.2005 (stuk 6).

De Dienst Vreemdelingenzaken stelde in het kader van de eerste gezinsherenigingsaanvraag kortaf dat er sprake was van fraude gezien de gegevens van de originele papieren Tazkira's niet overeenstemmen met de paspoorten en dat deze dus doelbewust zouden zijn aangepast teneinde de voorwaarden inzake gezinshereniging te kunnen omzeilen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is nochtans zeer goed op de hoogte dat de inhoud van dergelijke papieren Tazkira's vaak zeer betwifelbaar is gezien de documenten met de hand worden opgesteld en vaak lacunes bevatten. Zo bevestigt het onderzoek van een Zwitserse vluchtelingenorganisatie (Schweizerische Flüchtlingshilfe) naar Afghaanse Tazkira's dat tevens raadpleegbaar is via Refworld (stuk 8):

"Inconséquences. Les tazkiras sont souvent remplies de façon lacunaire et toujours à la main. Chaque fonctionnaire a son propre style. Chaque district émet des tazkiras et les centres d'enregistrement du Ministère de l'Intérieur se trouvent dans les postes de police. Les informations incluent le nom du détenteur de la carte, le nom de son père et de son grand-père, la date et le lieu de naissance. Concernant le lieu de naissance aussi bien que la date, les pratiques divergent : le lieu de naissance indiqué peut être celui du détenteur de la tazkira ou de son père. C'est généralement le père du demandeur qui effectue la démarche, car l'identité du titulaire doit être attestée par un homme de la famille. Les inscriptions varient aussi par rapport à la date de naissance : certains ne mentionnent que l'année, d'autres seulement l'année et le mois, la date entière, une date approximative ou l'âge du demandeur au moment de l'émission de la tazkira. On note également des différences pour ce qui est du timbre, de l'encre utilisée et du papier. Les tazkiras sont signées par diverses autorités. Elles ne comportent pas d'éléments de sécurité explicites, en dehors des deux timbres et des signatures, et peuvent donc facilement être reproduites. Erreurs/falsifications. Les vrais documents dont le contenu est faux et les documents falsifiés sont encore très répandus en Afghanistan. En 2011, l'Afghanistan Independent Human Rights Commission a également écrit que les tazkiras peuvent être très facilement falsifiées, du fait qu'elles sont en papier et manquent d'homogénéité. Sans compter que des fonctionnaires peu soigneux font des erreurs en remplissant la carte. Il y a souvent des inexactitudes dans le nom, le lieu de naissance ou la date de naissance, ce qui peut poser de gros problèmes aux détenteurs de la carte d'identité.

Sur son site internet, le Ministère de l'Intérieur afghan déplore lui-même la facilité avec laquelle on peut falsifier les tazkiras. C'est la raison pour laquelle H projette depuis plusieurs années de centraliser et d'informatiser l'enregistrement et d'émettre des tazkiras électroniques.

La nouvelle e-tazkira. Lors des prochaines élections présidentielles de 2014, les e- tazkiras doivent aussi être utilisées pour l'enregistrement des électeurs, afin d'éviter les fraudes électorales. Les nouvelles e-tazkira doivent comporter les empreintes digitales, le balayage de l'iris et une photo numérique du détenteur.

En janvier 2013, le Président en fonction Hamid Karzai a lui-même appelé à accélérer l'émission de la nouvelle e-tazkira. "

Vrij vertaald:

"Inconsistenties. Tazkira's zijn vaak onvolledig en altijd met de hand geschreven. Elke overheidsfunctionaris heeft zijn eigen stijl. Elk district geeft Tazkira's uit en de registratiecentra van het ministerie van Binnenlandse Zaken bevinden zich in de politiebureaus. De informatie omvat de naam van de kaarthouder, de naam van zijn vader en grootvader, de geboortedatum en -plaats. Wat betreft de geboorteplaats alsook de geboortedatum verschillen de praktijken: de aangegeven geboorteplaats kan die van de houder van de Tazkira of van zijn vader zijn. Dit is over het algemeen de vader van de aanvrager die de procedure uitvoert, omdat de identiteit van de houder moet worden gewaarmerkt door een familielid. Inschrijvingen variëren wat betreft de geboortedatum: sommige vermelden alleen het jaartal, andere alleen jaar en maand, volledige datum, geschatte datum of leeftijd van de aanvrager toen de Tazkira werd uitgevaardigd. Er zijn ook verschillen voor wat betreft de stempel, de gebruikte inkt en het papier. De Tazkira's zijn ondertekend door diverse autoriteiten. Ze bevatten bovendien geen

expliciete beveiligingselementen: behalve de twee zegels en handtekeningen, en kan daarom gemakkelijk worden gereproduceerd.

Fouten/vervalsingen. Echte documenten met valse inhoud en vervalste documenten zijn nog steeds wijdverbreid in Afghanistan. In 2011, schreef de Afghanistan Independent Human Rights Commission dat Tazkira's zeer gemakkelijk te vervalsen zijn, omdat ze van papier zijn en homogeniteit ontbreken. Om nog maar te zwijgen van onvoorzichtige ambtenaren die fouten maken bij het invullen van de kaart. Er zijn vaak onnauwkeurigheden in de naam, de geboorteplaats of geboortedatum, wat een groot probleem kan zijn voor de houders van de identiteitskaarten.

Op diens website betreurt het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken zelf het gemak waarmee men Tazkira's kan vervalsen. Dit is de reden waarom men reeds meerdere jaren van plan is om de inschrijving te centraliseren en informatiseren en elektronische Tazkira's uit te geven.

De nieuwe e-Tazkira. Bij de komende presidentsverkiezingen in 2014 zullen de e-Tazkira's ook moeten worden gebruikt voor kiezersregistratie, om verkiezingsfraude te voorkomen. De nieuwe e-Tazkira's moeten de digitale vingerafdrukken bevatten, een irisscan en een digitale foto van de houder.

In januari 2013 riep de zittende president Hamid Karzai zelf op tot bespoediging van de uitgifte van de nieuwe e-Tazkira."

Er wordt aldus uitdrukkelijk bevestigd dat de inhoud van papieren Tazkira's zeer vaak niet klopt, bijvoorbeeld omwille van onvoorzichtige ambtenaren die fouten maken bij het invullen van de kaart zoals wat betreft de geboortedatum !

Ook het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) haalt in talloze beslissingen aan dat er weinig bewijswaarde kan worden gehecht aan papieren Tazkira's gezien de vele vervalsingen en onjuistheden. Verzoekers verwijzen ter illustratie naar een weigeringsbeslissing van het CGVS waarbij het CGVS niet geloofde dat de leeftijd van de verzoeker in kwestie overeenkwam met de leeftijd zoals vermeld op diens Tazkira (stuk 9):

"De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Zo blijkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Gezien deze vaststelling en de bevindingen over uw leeftijd kan er dan ook weinig bewijswaarde toegekend worden aan uw taskara. "

Net omwille van de twijfelachtige bewijswaarde van papieren Tazkira's die vaak vervalst OF verkeerd worden ingevuld door overheidsfunctionarissen, werd de e-ID-Tazkira door de Afghaanse overheid ingevoerd om dit probleem van de baan te helpen. Zo bevestigt de COI Focus over AFGHANISTAN inzake corruptie en documentenfraude van 14.01.2021:

"Al in februari 2009 kondigde de Afghaanse overheid aan dat de papieren taskara vervangen zou worden door een kleinere elektronische nationale identiteitskaart (e-taskara). Deze maatregel werd expliciet getroffen om een meer uniform en beveiligd identiteitsdocument te ontwikkelen en fraude en namaak tegen te gaan. "

(zie: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)

Nu verzoekers hun Afghaans paspoort én hun e-ID-Tazkira voorleggen waaruit hun werkelijke leeftijd blijkt, zou nu plots wel de inhoud van de papieren Tazkira prevaleren en de werkelijke leeftijd van verzoekers aantonen ?! Dit is evident absurd.

Er wordt door de Afghaanse overheid uitdrukkelijk zelf bevestigd dat de elektronische Afghaanse identiteitskaart een geldig bewijs van identiteit betreft en voldoet aan de internationale standaarden van een identiteitsdocument (stuk 10):

"The electronic Afghan identity card (e-Tazkira) is a national identity document issued to all citizens of Afghanistan. It is proof of identity, residency and citizenship. The Afghan national identity card fulfill the international standard of identity document. "

Vrij vertaald:

"De elektronische Afghaanse identiteitskaart (e-Tazkira) is een nationaal identiteitsdocument dat wordt afgegeven aan alle burgers van Afghanistan. Het is een bewijs van identiteit, ingezetenschap en burgerschap. De Afghaanse nationale identiteitskaart voldoet aan de internationale norm van identiteitsdocumenten."

Ten overvloede verwijzen verzoekers naar de verklaring van hun vader [S.W.T.] bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van diens verzoek tot internationale bescherming. Op 21.10.2019 verklaarde de heer [T.] aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vier kinderen had waaronder [R.T.] die op dat ogenblik ongeveer 15 jaar oud was en [P.T.] die op dat ogenblik ongeveer 14 jaar oud was (stuk 11). Gezien de verklaring van vader [S.W.] van twee jaar geleden dateert, houdt dit in dat [R.] volgens de verklaringen van diens vader op vandaag ongeveer 17 jaar oud zou zijn en [P.] ongeveer 16 jaar oud.

Dit komt aldus volstrekt overeen met de geboortedata zoals genoteerd op de e-Tazkira en het paspoort van [R.] (°24.03.2004 - actueel 17 jaar en 7 maanden), alsook op de e-Tazkira en het paspoort van [P.] (°18.03.2005 - actueel 16 jaar en 8 maanden) !

Enige tijd later vond op 22.01.2020 het persoonlijk onderhoud van de heer [S.W.T.] plaats in het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij andermaal de leeftijd van de kinderen bevestigd werd (stuk 12 - p. 4):

"U heeft een vrouw en kinderen in [T.K.]?

Ja.

Vier zonen dacht ik?

Ik heb inderdaad vier kinderen.

Ze zijn tussen 12 en 16 meen ik. Blijven ze dan thuis, ze gaan niet naar school?

Er zijn geen scholen, waar moeten ze dan gaan. "

Er kan dan ook hoegenaamd geen twijfel meer bestaan inzake de correcte leeftijd van de kinderen en zeker niet door te verwijzen naar de papieren Tazkira's waarvan meerdere objectieve bronnen bevestigen dat dergelijke documenten zeer vaak verkeerdelijk worden ingevuld door slordige overheids-ambtenaren (zie supra).

De stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de kinderen volgens hen ook "veel ouder" lijken op hun respectievelijke foto's raakt bovendien kant noch wal. De Afghaanse paspoorten werden op 07.06.2020 afgeleverd zodat [R.] op dat ogenblik 16 jaar was en [P.] 15 jaar. Dit komt wel degelijk overeen met de foto's en het is bovendien onmogelijk om iemands leeftijd op het zicht volstrekt correct in te schatten, dit betreffen dan ook louter beweringen van de Dienst Vreemdelingenzaken zonder enige staving.

Er bestaat bovendien geen twijfel wat betreft het verwantschap en de afstammingsband van de kinderen t.a.v. hun vader [S.W.T.] gezien door de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet wordt aangegeven dat een DNA-test in casu geen soelaas brengt gezien deze de leeftijd niet kan vaststellen, enkel een familieband. Hieruit kan worden afgeleid dat voor de Dienst Vreemdelingenzaken het probleem zich enkel stelt wat betreft de al dan niet minderjarigheid van de kinderen.

Louter op grond van de (verkeerd ingevulde) papieren Tazkira's van de kinderen stellen dat aan de leeftijdsvereiste niet voldaan zou zijn, is gelet op al het bovenstaande echter volstrekt onredelijk en strookt geenszins met het fundamentele recht op gezinshereniging en het recht op bescherming van het gezinsleven conform artikel 8 EVRM. Immers liggen zowel de Afghaanse paspoorten als de e-Tazkira's van de kinderen met hun correcte geboortedatum voor, terwijl dit bovendien integraal werd bevestigd door hun vader in het kader van diens verzoek tot internationale bescherming dat tot een erkenning als vluchteling in diens hoofde heeft geleid.

Alwaar niemand gehouden is tot het onmogelijke, kan niet anders dan besloten worden dan dat wel degelijk op afdoende wijze werd aangetoond dat de kinderen op heden nog steeds minderjarig zijn. De kinderen mogen niet het slachtoffer zijn van incapabele overheids-functionarissen die jarenlang op onvolledige of incorrecte wijze Tazkira's hebben ingevuld (zie supra en stuk 8). Om aan deze praktijken komaf te maken, werd net het systeem van de e-Tazkira's uitgerold.

De bestreden beslissing maakt dan ook een manifeste schending van artikel 10 Vw, artikel 8 EVRM en de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur uit, alwaar geenszins een zorgvuldig onderzoek werd uitgevoerd en bovendien van verzoekers het onmogelijke gevraagd wordt, waardoor zij compleet verhinderd worden het gezinsleven met hun duurzaam verblijfsgerechtigde vader te beleven.

De bestreden beslissing is ten andere ook ten zeerste in strijd met het hoger belang van het kind en het principe dat een kind niet gescheiden mag worden van diens ouders, zoals gewaarborgd in artikel 3 en 8 EVRK.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. "

(cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.)

In casu is de situatie in AFGHANISTAN op heden bovendien uiterst precair door de machtsovername van de Taliban waardoor de twee achtergebleven kinderen zich in een extreem precare humanitaire situatie bevinden in afwachting van de hereniging met hun vader en de andere leden van hun kerngezin.”

3.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt meer bepaald onder zijn §1, eerste lid, 4°, dat :

[...]

In casu is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partijen de verwantschap met hun zogezegde vader niet aantonen alsook dat zij jonger dan 18 jaar zijn.

De bestreden beslissing merkt inderdaad meerdere elementen op die ertoe lijden om het visum te weigeren.

Verwerende partij meent dat er serieuze vragen gesteld kunnen worden naar de waarachtigheid van de voorgelegde stukken en herinnert het eraan “dat een voorgaande aanvraag tot gezinshereniging het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering wegens het voorleggen van frauduleuze documenten”.

De verwerende partij stelt in haar analyse vast dat: “de huidige visumaanvragen worden ingediend op grond van een elektronische identiteitskaart afgeleverd op 24/11/2020.

Dat deze documenten geen enkele vermelding maken van de verwantschap.

Dat volgens de informatie die de familie doorgeeft er eenvoudigweg een fout was in de vertaling van de eerder voorgelegde tazkira. Echter vermeldt de voorgaande weigering duidelijk dat de ORIGINELE tazkira van het kind [P.] stelt dat deze 13 jaar was in 2015. Ook al was de vertaling ook niet correct, de originele tazkira vermeldde zelf een andere leeftijdsbepaling dan deze vermeld op het paspoort!!

Toch vermeldt de huidige elektronische tazkira 18/03/2005 als geboortedatum daar waar in de oorspronkelijke en originele papieren tazkira duidelijk sprake was van een andere leeftijdsbepaling. Op geen enkele wijze wordt aangetoond dat de rechtzetting van deze datum conform de geldende wetgeving gebeurde. Het dossier maakt nergens gewag van enige aanpassing van de originele tazkira zodat niet anders dan gesteld kan worden dan dat de aanpassing niet rechtsgeldig gebeurde.

De bewering van de advocaat dat de identiteitskaarten nu elektronisch zijn en er dus geen fraude meer mogelijk is, klopt evenmin, daar de identiteitskaarten nog steeds worden afgeleverd op grond van mondelinge verklaringen en er dus om het even welke geboortedatum kan genoteerd worden op dit document. Het is niet omdat het document authentiek is dat de inhoud dit ook is.

Bovendien blijven er discrepanties bestaan tussen de eerder voorgelegde papieren tazkira's en de huidige documenten en wordt er geen enkel bewijs aangeleverd dat de voorgaande documenten het voorwerp zouden hebben uitgemaakt van een officiële annulatie door de Afghaanse autoriteiten. Er worden eenvoudigweg nieuwe en andere documenten voorgelegd.

Dat de paspoorten echter nog steeds dezelfde zijn als in de voorgaande aanvraag en dus opgesteld op grond van de papieren - en dubieuze - tazkira's die in de voorgaande aanvraag werden voorgelegd.”

Het is niet onredelijk dat de verwerende partij, na analyse van alle stukken van het dossier, deze besluiten neemt.

De verwerende partij merkt ten overvloede nog op, betreffende de leeftijd van de verzoekende partijen, dat “Bovendien levert de nieuwe visumaanvraag geen enkel antwoord op de motieven uit de eerdere weigeringsbeslissing zodat de elementen daarin vervat nog steeds gelden, en blijft het feit bestaan dat betrokkenen er ouder uitzien dan hun opgegeven leeftijden, zodat hun identiteit in geen geval kan worden bevestigd.

Een DNA-test brengt in dergelijke gevallen geen soelaas, aangezien deze op geen enkele wijze de leeftijd noch de identiteit van betrokkenen kunnen vaststellen, enkel een familieband. Echter is de leeftijdsbepaling een cruciaal element in de behandeling van een visumaanvraag op grond van artikel 10.”

Deze elementen blijken uit het dossier en zijn niet onredelijk. Hoe dan ook, de beslissing werd genomen op basis van het feit dat de verzoekende partijen bij hun visumaanvraag hun leeftijd niet kunnen aantonen met een concreet bewijs. De verwantschap wordt echter ook niet aangetoond in de voorgelegde stukken. Inderdaad, een familieband toont geen verwantschap aan.

2. De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat

ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.¹

Het gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de visumaanvraag van verzoekers heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat deze elementen geenszins een visum kunnen rechtvaardigen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.²

3. Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing.

Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.³ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

4. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.⁴ Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

5. Geenszins tonen verzoekende partijen aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

6. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.⁵

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.⁶ Verder wijst verwerende partij erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

In het op heden voorliggende annulatieberoep werpen de verzoekende partijen zich op een gezinsleven met hun vader die in België woont.

Uit het administratief dossier en de stukken welke ter beschikking waren van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat er echter de nodige vragen gesteld kunnen worden bij het bestaan van een gezinsleven nu blijkt dat de vader sedert meerdere jaren in België woont en dat de verzoekende partijen niet in België wonen.

Vermits het privé -en gezinsleven in België niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en

dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel⁷.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.⁸

In casu, leven de verzoekende partijen niet in België, zodat de bestreden beslissing geen verbreking van de ingeroepen gezinscel inhoudt.

Omwille van deze redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partijen om te verblijven in het Rijk.

Ondergeschikt, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.⁹

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹⁰ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.¹¹

Ten laaste, de bestreden beslissing houdt verder geen definitief verbod in om het Belgische grondgebied te betreden. Verzoekers kunnen steeds in het kader van een nieuwe visumaanvraag, voor een kort dan wel lang verblijf, zijn situatie opnieuw ter beoordeling voorleggen aan het bestuur.¹²

Uw Raad heeft in een gelijkaardige zaak beoordeeld dat :

“Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, of ten onrechte geen verdere belangenafweging heeft gemaakt in het licht van een eventuele positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Enig onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De Belgische Staat heeft het recht om een eigen migratiebeleid uit te werken en de vreemdelingenwet toe te passen. Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat haar persoonlijk belang zwaarder doorweegt dan het algemeen belang.

Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing verzoekster niet verhindert om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij niet langer sprake is van een vervalst huwelijkscertificaat en waarin alsnog ‘andere geldige bewijzen’ van de huwelijksband kunnen worden voorgelegd of concreet kan worden geargumenteed waarom dit dan niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet concreet aannemelijk gemaakt”¹³.

7. Wat betreft de artikelen 3 en 8 van het IVRK, herinnert de verwerende partij eraan dat deze artikelen geen directe werking kunnen hebben. Deze bepalingen scheppen alleen verplichtingen ten laste van de Staten die partij zijn en kunnen geen rechten aan particulieren toekennen, waarop deze zich bij de nationale, bestuurlijke of rechterlijke overheden zouden kunnen beroepen, zonder daartoe enige aanvullende interne maatregel te vereisen. (RvS (11e k.) nr. 226.576, 27 februari 2014).

Ondergeschikt, zoals het Grondwettelijk Hof in een arrest van 13 juli 2017 opmerkte, als het belang van het kind een primaire overweging moet zijn, heeft deze geen absoluut karakter.¹⁴

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het volgende verklaard met betrekking tot de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten: “Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.”¹⁵ [...]”

3.3. Voorafgaand wordt andermaal benadrukt dat het administratief dossier niet werd neergelegd op de Raad. De Raad kan dus geen kennis nemen van de eerdere visumaanvragen die verzoekers indienden in functie van de referentiepersoon (en de hierbij voorgelegde stukken), van de inzake deze eerdere aanvragen genomen beslissing(en) waarnaar nochtans wordt verwezen in de thans bestreden beslissing of van de visumaanvragen waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt. Door het niet neerleggen van het administratief dossier wordt de Raad verhinderd om de voorliggende zaak met volledige kennis van zaken te beoordelen. Hij kan slechts kennis nemen van de stukken die verzoekers zelf aanbrengen.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Verzoekers verzochten elk om de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging met hun vader die erkend vluchteling is in België. Blijkens de bij de Raad voorliggende stukken zoals deze door verzoekers zelf werden aangebracht, werd inzake deze aanvragen één gezamenlijke beslissing genomen.

De beoogde gezinshereniging valt onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarvan de in casu relevante bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- [...]

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...].”

3.6. Uit de bestreden beslissing leidt de Raad af dat het determinerend motief waarom de afgifte van de gevraagde visa werd geweigerd erin bestaat dat er onduidelijkheid is over de leeftijd van verzoekers. Verweerder wijst er hierbij op dat *“de leeftijdsbepaling een cruciaal element [is] in de behandeling van een visumaanvraag op grond van artikel 10”*.

Inderdaad blijkt uit artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat de gezinshereniging als descendent in beginsel enkel mogelijk is tot de leeftijd van achttien jaar.

In de bestreden beslissing leest de Raad dat tweede verzoeker in het kader van zijn eerdere visumaanvraag een taskara had voorgelegd waaruit een andere leeftijd bleek dan deze die bleek uit zijn paspoort.

Er wordt vermeld dat de voor tweede verzoeker eerder voorgelegde papieren taskara aangaf dat hij 13 jaar was in 2015, terwijl uit de in het kader van de thans voorliggende visumaanvraag voorgelegde elektronische taskara (hierna: de e-taskara) een andere geboortedatum blijkt, met name 18 maart 2005. Verweerder stelt dat niet wordt aangetoond dat de rechtzetting van deze datum conform de geldende wetgeving is gebeurd en dat nergens gewag wordt gemaakt van een aanpassing van de originele taskara. Hij stelt dat de (elektronische) identiteitskaarten *“nog steeds worden afgeleverd op grond van mondelinge verklaringen en er dus om het even welke geboortedatum kan genoteerd worden op dit document”* en dat het niet is omdat het document authentiek is dat de inhoud dit ook is. Hij motiveert verder dat er discrepanties blijven bestaan tussen de eerder voorgelegde papieren taskara's en de huidige documenten en dat niet blijkt dat de papieren taskara's *“het voorwerp zouden hebben uitgemaakt van een officiële annulatie door de Afghaanse autoriteiten”*. Hij wijst erop dat de voorgelegde paspoorten nog steeds dezelfde zijn *“en dus opgesteld op grond van de papieren – en dubieuze – taskara's die in de voorgaande aanvraag werden voorgelegd”*. Hij stelt ook dat *“de nieuwe visumaanvraag geen enkel antwoord [levert] op de motieven uit de eerdere weigeringsbeslissing zodat de elementen daarin vervat nog steeds gelden, en [...] het feit [blijft] bestaan dat betrokkenen er ouder uitzien dan hun opgegeven leeftijden”*.

3.7. Verzoekers betogen dat hun officiële Afghaanse paspoorten wel degelijk hun correcte geboortedata vermelden en dat zij aldus bij hun visumaanvragen nog minderjarig waren. Zij stellen dat verweerder er zeer goed van op de hoogte is dat de inhoud van papieren taskara's zeer betwifelbaar is, aangezien deze met de hand worden opgesteld en vaak lacunes bevatten. Zij verwijzen hiervoor naar een onderzoek van een Zwitserse vluchtelingenorganisatie, waaruit volgens hen blijkt dat de inhoud van papieren taskara's zeer vaak niet klopt, bijvoorbeeld omwille van onvoorzichtige ambtenaren die fouten maken bij het invullen van de kaart, zoals wat betreft de geboortedatum. Zij merkten nog op dat ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) weinig bewijswaarde hecht aan papieren taskara's gezien de vele vervalsingen en onjuistheden. Met verwijzing naar de COI Focus *“AFGHANISTAN, Corruptie en documentenfraude”* van de documentatie- en researchdienst Cedoca van het Commissariaat-generaal van 14 januari 2021, benadrukken zij dat de e-taskara door de Afghaanse overheid net in het leven is geroepen om dit probleem te verhelpen. Zij benadrukken dat hun Afghaanse paspoorten en e-taskara's hun werkelijke leeftijd vermelden, dat de inhoud hiervan dient te prevaleren op deze van de papieren taskara's en dat de Afghaanse overheid bevestigt dat de elektronische Afghaanse identiteitskaart een geldig bewijs van identiteit is en voldoet aan de internationale standaarden. Zij wijzen er nog op dat de verklaringen van hun vader in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 oktober 2019 als op het Commissariaat-generaal op 22 januari 2020, in overeenstemming zijn met de voorgelegde paspoorten en e-taskara's. De stelling van verweerder dat verzoekers veel ouder lijken, raakt volgens hen kant noch wal. Zij betogen dat dit niet klopt en het bovendien onmogelijk is om iemands leeftijd *“op het zicht”* correct in te schatten.

3.8. De Raad stelt allereerst vast dat verweerder in de bestreden beslissing enkel voor tweede verzoeker concreet aangeeft dat de leeftijd op de eerder door hem voorgelegde papieren taskara verschilt van deze die wordt vermeld op zijn e-taskara en zijn paspoort en dat er hierdoor twijfel rijst of hij ten tijde van de aanvraag al dan niet reeds ouder was dan 18 jaar. De Raad leest in de bestreden beslissing niet concreet dat eenzelfde het geval is wat eerste verzoeker betreft. Gelet op het ontbreken van een administratief dossier, kan de Raad ook geen kennis nemen van de voor de eerste verzoeker genomen eerdere weigeringsbeslissing en de motieven hiervan. De Raad kan enkel vaststellen dat de in de bestreden beslissing voorziene motieven niet toelaten vast te stellen dat er wat de eerste verzoeker betreft concrete aanwijzingen zijn om te twijfelen aan zijn geboortedatum zoals deze blijkt uit het door hem in het kader van de thans voorliggende aanvraag voorgelegde paspoort en de e-taskara of aan zijn minderjarigheid op het ogenblik van deze aanvraag tot gezinshereniging.

3.9. Wat de tweede verzoeker betreft, staat het verder op zich niet ter discussie dat de in het kader van de thans voorliggende aanvraag voorgelegde e-taskara en het paspoort een andere geboortedatum vermelden dan deze die blijkt uit de eerder voorgelegde papieren taskara. Volgens verweerder blijkt niet dat de *“rechtzetting”* van de geboortedatum op de e-taskara *“conform de geldende wetgeving gebeurde”*.

Inzake de e-taskara leest de Raad in de COI Focus *“AFGHANISTAN, Corruptie en documentenfraude”* van Cedoca van 14 januari 2021, waarnaar verzoekers verwijzen, als volgt:

“Al in februari 2009 kondigde de Afghaanse overheid aan dat de papieren taskara vervangen zou worden door een kleinere elektronische nationale identiteitskaart (e-taskara). Deze maatregel werd expliciet getroffen om een meer uniform en beveiligd identiteitsdocument te ontwikkelen en fraude en namaak tegen te gaan. [...]”

De elektronische taskara ziet eruit als een kredietkaart en bevat een chip met biometrische informatie en een watermerkbeveiliging.²⁰³ De e-taskara kost 100 Afghaanse afghani (AFN) [100 AFN = 1,28 USD op 23 december 2020] en wordt uitgegeven op basis van de papieren taskara van de aanvrager, met bijkomend onderzoek en een verificatie van de identiteitsgegevens.²⁰⁴ De identiteit van de aanvrager moet bevestigd worden door twee dorpsouderen of overheidsbeambten. Lokale variaties hierop zijn echter mogelijk, in sommige gevallen kan één getuige volstaan. Een Afghaanse analist, die verkiest anoniem te blijven, verklaart in augustus 2019 aan Lifos dat veel inwoners van Kabul een kennis of verwant hebben die voor de overheid werkt en op die manier hun identiteit kan bevestigen.²⁰⁵ De uitgifte van de e-taskara blijft echter voornamelijk beperkt tot in Kabul en enkele andere grote steden (zoals Herat en Jalalabad). De papieren taskara is momenteel nog het meest gebruikte type identiteitsdocument.²⁰⁶ Verschillende bronnen halen aan dat de digitalisering van de taskara en het vooruitzicht dat deze beschikbaar zal zijn voor alle Afghaanse burgers het probleem van wijsverspreide fraude en vervalsing bij de afgifte van identiteitsdocumenten zal verminderen in de toekomst.²⁰⁷” (p. 26-27).

Hieruit volgt dus dat de papieren taskara wordt vervangen door de e-taskara die een meer uniform en beveiligd identiteitsdocument is. De e-taskara wordt uitgegeven op basis van de papieren taskara van de aanvrager, met evenwel bijkomend onderzoek en een verificatie van de identiteitsgegevens. Aldus moet worden aangenomen dat de e-taskara in beginsel een meer betrouwbaar document is dan de papieren taskara. In het licht van deze informatie valt verder niet in te zien dat het is vereist dat een aangepaste papieren taskara wordt voorgelegd opdat er sprake kan zijn van een rechtsgeldige aanpassing of dat het bewijs dient te worden voorgelegd dat de papieren taskara officieel werd geannuleerd door de Afghaanse autoriteiten. De e-taskara, die wordt afgeleverd na bijkomend onderzoek en verificatie van de identiteitsgegevens, vervangt immers net de papieren taskara. Verweerder betwist de authenticiteit van de voorgelegde e-taskara's als dusdanig niet.

In zoverre verweerder aangeeft dat de elektronische identiteitskaarten *“nog steeds worden afgeleverd op grond van mondelinge verklaringen en er dus om het even welke geboortedatum kan genoteerd worden op dit document”*, merkt de Raad op dat uit de aangehaalde COI Focus met betrekking tot Afghanistan blijkt dat de voorbije jaren de Afghaanse overheid werk heeft gemaakt van specifieke maatregelen die de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten moeten verbeteren op lange termijn, waaronder dus de introductie van de e-taskara, maar bijvoorbeeld ook het invoeren van geboorteregistraties (p. 25). Er kan worden aangenomen dat bij gebrek aan geboorteregistratie in het verleden de geboortedatum in vele gevallen niet heel precies gekend is, maar met de invoering van de e-taskara werd wel degelijk beoogd meer waarborgen in te bouwen. De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verweerder zich vragen stelt over het verschil in geboortedatum voor de tweede verzoeker op de eerder voorgelegde papieren taskara enerzijds en op de e-taskara en het paspoort anderzijds. Evenwel blijkt hij er hierbij geen rekening mee te hebben gehouden dat bij de afgifte van de e-taskara in dit verband wel degelijk meer controle is ingebouwd, zodat niet langer zonder meer kan worden voorgehouden dat *“om het even welke geboortedatum kan genoteerd worden op dit document”*. Daarnaast mocht ook, zoals verzoekers aangeven, worden verwacht dat verweerder bij zijn beoordeling rekening hield met de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming wat betreft de identiteitsgegevens van zijn gezinsleden. Nu niet blijkt dat verweerder de voormelde elementen in rekening heeft gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing kunnen verzoekers worden gevolgd dat geen voldoende zorgvuldige beoordeling van de visumaanvra(a)g(en) blijkt, waarbij alle relevante gegevens in rekening zijn gebracht.

3.10. In zoverre verweerder in de bestreden beslissing nog verwijst naar de genomen beslissing(en) inzake de eerdere visumaanvragen en bepaalde motieven hieruit wenst te hernemen, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet in het bezit is van deze beslissing(en) en dus ook geen kennis kan nemen van de precieze motieven hiervan. Deze zijn de Raad niet – minstens onvoldoende – gekend, zodat deze in de voorliggende procedure niet kunnen worden meegenomen in de beoordeling van de Raad. Er blijkt ook niet dat de vage vermelding dat verzoekers *“er ouder uitzien dan hun opgegeven leeftijden”* een motief is dat de bestreden beslissing kan dragen, te meer nu bij de Raad ter zake geen meer concrete vaststellingen voorliggen die een en ander kunnen objectiveren. In dit verband wenst de Raad verder nog te benadrukken dat verweerder in de bestreden beslissing als dusdanig niet aangeeft dat de bij de meeste recente visumaanvragen voorgelegde stukken op zich frauduleus zijn. Hij geeft niet aan te

betwisten dat de voorgelegde e-taskara's en paspoorten officiële stukken zijn, uitgereikt door de bevoegde Afghaanse autoriteiten.

3.11. In de bestreden beslissing kan ook nog worden gelezen dat verweerder aangeeft dat de verwantschapsband met de referentiepersoon niet of onvoldoende blijkt uit de voorgelegde stukken. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dit evenwel geen determinerend motief te zijn, nu verweerder duidelijk aangaf dat de werkelijke reden waarom de afgifte van de visa gezinshereniging werd geweigerd erin bestaat dat de leeftijd van verzoekers niet kan worden vastgesteld. Om deze reden achtte verweerder het zo ook niet nodig om nog een DNA-test te laten uitvoeren. Nu er geen sprake is van een determinerend motief dient hierop niet verder te worden ingegaan in het kader van voorliggend beroep en volstaat de gegrondheid van verzoekers' kritiek inzake de betwisting van de motieven inzake hun leeftijd om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.12. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan, op basis van de bij de Raad gekend zijnde gegevens, worden aangenomen. Het verweer in de nota met opmerking kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

3.13. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2021 tot weigering van de afgifte van visa lang verblijf met het oog op gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS